

343/87/2012 *scutit de 2025/07.10/2012 - Do Jux*
Dosar nr. 3643/87/2012 (Număr în format vechi 5304/2012)

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII-A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE
MUNCĂ SI ASIGURĂRI SOCIALE

DECIZIE Nr. 837

Ședința publică de la 11 Februarie 2013

Completul compus din:

PREȘEDINTE DRAGOȘ ALIN CĂLIN

Judecător MAGDALENA PETRE

Judecător DANIELA GEORGETA ENACHE

Grefier ILEANA ROXANA MINTICI

Pe rol, judecarea recursului formulat de recurenta-pârâtă **S.C. "ELECTRIFICARE C.F.R." S.A.**, împotriva sentinței civile nr.2791 din data de 27.09.2012 pronunțate de Tribunalul Teleorman - Secția Conflicte de Muncă, Asigurări Sociale și Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr.3643/87/2012, în contradictoriu cu intimații-reclamanți **BĂIEȚICĂ VICTORIȚA, BĂNĂSEANU MIHAI, BĂRBUCEANU CORNEL, BILTZ BENONE, BINDU NICOLAE, BUNEA AUREL, BUȘCĂ ANA-MARIA, CALEA IONELA, CHERLEA VALERIAN, CIOBANU MARIN, CLIPCEA FLORIN, CURCAN MARIAN, DABU IONEL, DRAGOMIR RADIAN, DUMITRU EUGEN, DUNĂ MARIANA, ENE ANIȘOARA, ENE ANTON, GOGOI MARIAN, IANCU FLORIN-CĂTĂLIN, IANCU VALERIAN, LAZĂR FLOREA, LUNGOCI ILIE, MIHAI ANGHEL, MODRIGALA MARIAN, NECȘULEASA NICUȘOR ROMULUS, NINU IULIAN, OLMAZU MARIUS, POPESCU GABRIEL, POSMAC MIHAI, ROLEA NICU, STREINU ȘTEFAN LEONARD, ȘURCĂ IULIAN, TOMA FLOREA, TOMIȚĂ FLORIN, TUDOR ION, ZLĂTARU MARIAN, VIȘINICĂ PETRE, VOICU DUMITRU, MANIGA CRISTIANA GABRIELA, IONESCU VIRGIL – prin **ALIANȚA SINDICALĂ FEROVIARĂ CRAIOVA DIN CADRUL SUCURSALEI REGIONALE CFR CRAIOVA** și intimata-pârâtă **SUCURSALA ELECTRIFICARE CRAIOVA**, cauza având ca obiect drepturi bănești.**

La apelul nominal făcut în ședință publică, a răspuns pentru intimații-reclamanți, prin Moraru Paul și Tudor Ion, acesta din urmă în calitate de președinte al Alianței Sindicale Feroviară Craiova din Cadrul Sucursalei Regionale CFR Craiova, ce depun împuternicire la dosar, lipsind celelalte părți.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței că, la data de 08.02.2013, a fost înregistrată întâmpinarea formulată de Alianța Sindicală Feroviară Craiova din Cadrul Sucursalei Regionale CFR Craiova, ce a fost transmisă prin e-mail.

Intimații-reclamanti, prin Moraru Paul și Tudor Ion, invocă excepția tardivității recursului, având în vedere că hotărârea i-a fost comunicată societății la 26.10.2012, iar recursul a fost declarat pe 06.11.2012.

Curtea atrage atenția că termenul de recurs se calculează pe zile libere.

Intimații-reclamanti, prin Moraru Paul și Tudor Ion, arată că nu mai insistă în excepția tardivității declarării recursului.

Nemaifiind alte cereri de formulat sau probe de administrat, Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în combaterea recursului.

Intimații-reclamanti, prin Moraru Paul și Tudor Ion, solicită menținerea hotărârii instanței de fond, ca fiind legală și temeinică și respingerea recursului, ca nefondat, conform motivelor expuse în cuprinsul concluziilor scrise pe care le depune la dosar.

Curtea declară dezbaterile închise și reține cauza în pronunțare.

CURTEA

Deliberând asupra recursului civil de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Teleorman - Secția Conflicte de Muncă, Asigurări Sociale și Contencios Administrativ și Fiscal, sub nr.3643/87/2012, la data de 16 iulie 2012, reclamantul Alianța Sindicală Feroviară Craiova, în numele și pentru membrii de sindicat Băiețică Victorița, Bănăseanu Mihai, Bărbuceanu Cornel, Biltz Benone, Bindu Nicolae, Bunea Aurel, Bușcă Ana-Maria, Calea Ionela, Cherlea Valerian, Ciobanu Marin, Clipcea Florin, Curcan Marian, Dabu Ionel, Dragomir Radian, Dumitru Eugen, Dună Mariana, Ene Anișoara, Ene Anton, Gheorghe Ion, Gogoi Marian, Iancu Florin-Cătălin, Iancu Valerian, Iazăr Florea, Lungoci Ilie, Mihai Anghel, Modrigala Marian, Necșuleasa Nicușor - Romulus, Ninu Iulian, Olmazu Marius, Popescu Gabriel, Posmac Mihai, Rolea Nicu, Streinu Ștefan Leonard, Șurcă Iulian, Toma Florea, Tomiță Florin, Tudor Ion, Zlătaru Marian, Vișinică Petre, Voicu Dumitru, Maniga Cristiana Gabriela și Ionescu Virgil a solicitat obligarea pârâtei Sucursala Electrificare Craiova la plata diferențelor dintre drepturile salariale calculate în raport de salariul de baza minim brut de 700 lei, conform art. 41 alin. 3 lit. a) din Contractul Colectiv de Muncă Unic la nivel de Ramură Transporturi pe anii 2008 - 2010 și drepturile salariale efectiv plătite pe perioada 01.07.2009 - 31.12.2010, actualizate cu indicele de inflație la data plății efective.

Prin sentința civilă nr.2791/27.09.2012 Tribunalul Teleorman Secția Conflicte de Muncă, Asigurări Sociale și Contencios Administrativ și Fiscal, a respins ca nefondate excepțiile lipsei capacității procesuale pasive și prescripției dreptului material la acțiune invocate de pârâta Sucursala Electrificare Craiova; a admis acțiunea formulată de reclamantul Alianța Sindicală Feroviară Craiova, în numele și pentru membrii de sindicat Băiețică Victorița, Bănăseanu Mihai, Bărbuceanu Cornel, Biltz Benone,

Bindu Nicolae, Bunea Aurel, Bușcă Ana-Maria, Calea Ionela, Cherlea Valerian, Ciobanu Marin, Clipcea Florin, Curcan Marian, Dabu Ionel, Dragomir Radian, Dumitru Eugen, Dună Mariana, Ene Anișoara, Ene Anton, Gheorghe Ion, Gogoi Marian, Iancu Florin-Cătălin, Iancu Valerian, Iazăr Florea, Lungoci Ilie, Mihai Anghel, Modrigala Marian, Necșuleasa Nicușor – Romulus, Ninu Iulian, Olmazu Marius, Popescu Gabriel, Posmac Mihai, Rolea Nicu, Streinu Ștefan Leonard, Șurcă Iulian, Toma Florea, Tomiță Florin, Tudor Ion, Zlătaru marian, Vișinică Petre, Voicu Dumitru, Maniga Cristiana Gabriela și Ionescu Virgil împotriva pârâtei Sucursala Electrificare Craiova; a obligat pârâta să plătească fiecăruia dintre membrii de sindicat diferențele dintre drepturile salariale calculate în raport de salariul de bază minim brut de 700 lei, conform art. 41 alin. 3 lit. a) din Contractul Colectiv de Muncă unic la nivel de ramură transporturi pe anii 2008-2010 și drepturile salariale efectiv plătite pe perioada 01.07.2009 – 31.12.2010, cu actualizare la data plății.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt și de drept:

Potrivit art.137 din Codul de procedura civila, Tribunalul analizând cu prioritate excepțiile invocate a reținut următoarele:

Referitor la excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de pârâta S.C. „Electrificare CFR” S.A., Tribunalul a constatat că în cauză este aplicabil termenul de 3 ani prevăzut de dispozițiile art. 268 alin.(1) lit. c) din Codul muncii și nu termenul de 6 luni prevăzut de lit. e) a aceluiași articol.

Este adevărat că pretențiile reclamantului rezidă din neexecutarea Contractul Colectiv de muncă, însă cum drepturile solicitate sunt de natură salarială, termenul de prescripție este de 3 ani, fiind încadrate în prevederile art. 268 alin.(1) lit. c) din Codul muncii.

Dispozițiile art. 268 alin. (1) lit. e) din Codul muncii se referă la alte neexecutări ale contractului colectiv de muncă decât cele de natură salarială, astfel că excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de pârâta va fi respinsă ca nefondată.

În ceea ce privește excepția lipsei capacității procesuale pasive a Sucursalei Electrificare Craiova, instanța reține că, într-adevăr, potrivit art. 43 alin. (1) din Legea nr.31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sucursalele sunt dezmembrăminte fără personalitate juridică ale societăților comerciale, însă conform art. 41 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asociațiile sau societățile care nu au personalitate juridică pot sta în judecată ca pârâte, dacă au organe proprii de conducere, astfel că și această excepție va fi respinsă ca nefondată.

Excepția lipsei calității de reprezentant a reclamantului a fost respinsă prin practica hotărârii recurate.

Analizând actele și lucrările dosarului, prin prisma actelor normative incidente, Tribunalul a reținut următoarele:

Membrii de sindicat Băiețică Victorița, Bănăseanu Mihai, Bărbuceanu Cornel, Biltz Benone, Bindu Nicolae, Bunea Aurel, Bușcă Ana-Maria, Calea

Ionela, Cherlea Valerian, Ciobanu Marin, Clipcea Florin, Curcan Marian, Dabu Ionel, Dragomir Radian, Dumitru Eugen, Dună Mariana, Ene Anișoara, Ene Anton, Gheorghe Ion, Gogoi Marian, Iancu Florin-Cătălin, Iancu Valerian, Iazăr Florea, Lungoci Ilie, Mihai Anghel, Modrigala Marian, Necșuleasa Nicușor – Romulus, Ninu Iulian, Olmazu Marius, Popescu Gabriel, Posmac Mihai, Rolea Nicu, Streinu Ștefan Leonard, Șurcă Iulian, Toma Florea, Tomiță Florin, Tudor Ion, Zlătaru Marian, Vișinică Petre, Voicu Dumitru, Maniga Cristiana Gabriela și Ionescu Virgil în numele cărora a fost promovată acțiunea, în perioada 01.07.2009 – 31.12.2010, perioadă pentru care se solicită plata drepturilor salariale restante, așa cum rezultă din adeverințele și carnetele de muncă depuse la dosarul cauzei, au fost salariații pârâtei Sucursalei Electrificare Craiova.

Potrivit art. 41 alin 3 lit. a din Contractul Colectiv de Munca la nivel de ramură Transporturi pe perioada 2008 - 2010, "Salariul de baza minim brut la nivelul ramurii transporturi, valabil din data de 01.01.2008, și negociat pentru un program complet de lucru de 170 h medie/lună este de 700 lei, adică 4,12 lei/ora, salariul fiind stabilit fără alte sporuri, adaosuri, ori indemnizații incluse în acesta".

Aceste prevederi contractuale nu au fost aplicate de unitatea pârâtă, pe considerentul că drepturile salariale solicitate nu sunt înscrise și în contractul colectiv de muncă la nivel de unitate, iar obligația de a aplica contractul colectiv de muncă de nivel superior ar fi incidentă doar în cazurile în care la nivel de angajator nu exista încheiat contract colectiv de muncă.

Însă, clauzele contractuale enunțate nu condiționează acordarea acestor drepturi de înscrierea lor în contractul colectiv de muncă încheiat la nivel de unitate, astfel că pârâta avea obligația sa adapteze acest contract colectiv de munca cu prevederile contractului colectiv de munca încheiat la nivel superior, clauzele acestuia fiind obligatorii și având caracter minimal pentru nivelurile inferioare.

Or, din Contractul nr. 722/24.01.2008, contract colectiv de munca unic la nivel de ramura transporturi pe anii 2008 - 2010, publicat în Monitorul Oficial partea V, nr. 3 din 11.02.2008, rezultă că părțile contractante sunt reprezentanții patronilor din activitățile de transporturi și conexe, constituiți conform prevederilor Legii nr.356/10.07.2001 a patronatelor, respectiv Confederația Națională a Patronatului Roman - C.N.P.R, Uniunea Națională a Transportatorilor Rutieri din România - U.N.T.R.R. și reprezentanții salariaților din activitățile de transporturi și conexe, constituiți conform prevederilor Legii nr. 54/2003, cu modificările ulterioare, cu privire la sindicate, nominalizate în acest contract colectiv de munca.

Ca atare, atâta timp cât contractul colectiv de muncă pe anii 2009 – 2010 și Actul adițional la acest contract, înregistrat sub nr. 370/20.06.2008, nu au modificat în niciun fel dispozițiile art. 41 (2), (3), (4) din Contractul colectiv de munca la nivel de ramura transporturi pe anii 2008 – 2010, susținerile pârâtei în sensul că suma sporurilor și adaosurilor prevăzute în anexa nr. 5 din Contractul colectiv de muncă ar fi mai mare decât diferența

drepturilor salariale calculate în funcție de salariul minim de 700 lei și cel de 570 lei prevăzute în CCM unic la nivel de ramura transporturi pe anii 2008 – 2010 sunt apreciate ca fiind lipsite de temei legal.

Astfel, salariul de baza reprezintă partea fixă și principală a salariului și elementul de referință în raport cu care se calculează celelalte drepturi ale angajaților, luând în considerare, de regulă, nivelul studiilor, calificarea și pregătirea profesională, importanța postului, caracteristicile sarcinilor și competențelor profesionale, sporurile, indemnizațiile, formând partea variabilă a salariului, care se plătește numai în raport cu performanțele individuale ale fiecărui salariat.

Drepturile înscrise în contractul individual de muncă nu pot fi inferioare celor prevăzute în contractul colectiv de muncă cu aplicabilitate la nivel de ramură, pentru salariații ce își desfășoară activitatea în aceeași societate, în acest sens, fiind și dispozițiile art. 8 alin 3 din Legea nr. 130/1996 republicată, altfel ar exista discriminări între salariați.

Prevederile contractului colectiv de munca produc efecte pentru toți salariații, indiferent de data angajării sau de afilierea lor la o organizație sindicală.

Dacă în contractul individual de muncă dreptul salarial stipulat contravine unor dispoziții imperative ale legii sau ale unui act cu forță juridică superioară, clauza este inaplicabilă, fără a fi necesara constatarea nulității sale pe cale jurisdicțională.

În această situație, instanța de fond a apreciat că, în cauză, au incident dispozițiile art. 24 alin. 3 și 4 din Legea nr. 130/1996, republicată, cu consecința aplicării dispozițiilor din contractul colectiv de muncă pe ramură pe întreaga perioadă.

Prin urmare, Tribunalul a constatat că pârâta nu a acordat și nu a plătit membrilor de sindicat în numele cărora a fost promovată acțiunea drepturile salariale solicitate, încălcând prevederile art. 40 alin. 2 lit. c, din Codul muncii potrivit cărora „angajatorul are obligația să acorde salariaților toate drepturile ce decurg din lege, din contractul colectiv de muncă aplicabil și din contractului individual de muncă”, precum și prevederile art. 229 alin. 4 din Codul muncii potrivit cărora „contractele colective de muncă încheiate cu respectarea dispozițiilor legale constituie legea părților”.

Având în vedere, dispozițiile art. 253 din Codul muncii, care instituie pentru angajator obligația ca în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, să îl despăgubească pe salariat în situația în care acesta a suferit un prejudiciu material sau moral din culpa angajatorului în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în legătură cu serviciul, instanța de fond a admis acțiunea și a obligat pârâta să plătească membrilor de sindicat în numele cărora a fost promovată acțiunea, contravaloarea diferențelor de salariale calculate în raport de salariul de baza minim brut de 700 lei și drepturile salariale efectiv plătite pe perioada 01.07.2009 – 31.12.2010, cu actualizare la data plății.

În termen legal, împotriva acestei sentințe a declarat recurs motivat recurenta S.C. „Electrificare C.F.R.” S.A., solicitând admiterea

recursului astfel formulat, casarea sentinței atacate, iar în urma rejudecării pricinii să se dispună respingerea acțiunii, ca netemeinică și nelegală, având în vedere următoarele motive:

Critică recurenta punctul de vedere al instanței de fond privind admiterea acțiunii atât în ce privește motivele de nelegalitate cât și celor de fond.

Invocă recurenta excepția nulității sentinței atacate raportat prevederile art.304 pct. 5 C.pr.civ., privind încălcarea formelor de procedura prevăzute sub sancțiunea nulității de art. 105 alin. 2 C.pr.civ. de către instanța de fond. Din studiul sentinței atacate a reținut recurenta că instanța de fond nu s-a pronunțat cu privire la excepția lipsei calității de reprezentant a ASF CRAIOVA invocată pe calea întâmpinării. Se învederează faptul că acest tabel nu a fost comunicat și recurente, așa cum prevede art. 112 alin 2 „Când dovada se face prin înscrisuri, se vor alătura la cerere atâtea copii cati parați sunt mai mult cate o copie de pe fiecare înscris, pentru instanța”. Comunicarea acestui tabel inclusiv recurente este foarte importantă pentru ca acesta să poată fi verificat de către aparatul de specialitate atât din punct de vedere nominal cât și din punct de vedere a posibilității ca în timpul executării contractului individual de muncă să fi intervenit anumite modificări. Prin necomunicarea acestor acte de procedură consideră recurenta că instanța de fond nu a respectat principiul contradictorialității procesului civil. Pentru asigurarea contradictorialității în procesul civil, instanța avea obligația de a pune în discuția părților toate aspectele de fapt si de drept pe baza cărora va soluționa litigiul. Nerespectarea acestui principiu, care asigură implicit și respectarea dreptului la apărare, este sancționată cu nulitatea hotărârii.

Mai mult, noțiunea de proces echitabil presupune respectarea si aplicarea principiului contradictorialității, cât și a dreptului la apărare, iar potrivit art. 129 alin. 1 C.pr.civ., instanța de fond are îndatorirea să facă respectate și să respecte el însuși principiul contradictorialității și celelalte principii ale procesului civil.

Invocă recurenta excepția nulității sentinței atacate, având în vedere faptul că instanța de fond nu s-a pronunțat cu privire la o excepție invocată.

În fapt, pe calea întâmpinării, recurenta a invocat excepția lipsei calității de reprezentant a ASF Craiova, având în vedere faptul că împreună cu acțiunea, aceasta nu a intrat în posesia mandatului membrilor de sindicat prin care împuternicea sindicatul să promoveze acțiune în numele și pentru aceștia. Având în vedere faptul că instanța de fond nu s-a pronunțat cu privire la excepția invocată, solicită recurenta anularea sentinței recurate.

Față de excepția prescripției dreptului material la acțiune raportat la prevederile art. 268 alin. 1 lit e din Legea nr. 53/2003, recurenta critică soluția instanței de fond, arătând că incidente în materie sunt prevederile art. 268 alin.1 lit c. din Legea nr. 53/2003.

Sustine recurenta și în fața instanței de control judiciar, excepția prescripției dreptului material la acțiune, pe care a invocat-o și în fața

instanței de fond, având în vedere prevederile Legii nr. 53/2003 art. 268 alin. 1 pct. e „Cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă vor, fi formulate în termen de 6 luni de la data nașterii dreptului la acțiune, în cazul neexecutării contractului colectiv de muncă ori a unor clauze ale acestuia.”

Din studiul cererii de chemare în judecată se observă faptul că obiectul solicitărilor formulate de către reclamantii are ca și temei Contractul Colectiv de Muncă la nivel de ramură în transporturi.

Având în vedere această situație, consideră recurenta că dreptul la acțiune pentru drepturile bănești solicitate de reclamantii, conform Contractului Colectiv de Muncă Unic la Nivel de Ramură Transporturi valabil pentru anii 2008-2010 mai vechi de data de 16.01.2012 (șase luni înaintea introducerea acțiunii) este prescris, iar acțiunea este supusă decăderii fiind aplicabile prevederile art. 103 Cod de Procedură Civilă: „(1) Neexercitarea oricărei căi de atac și neîndeplinirea oricărui alt act de procedură în termenul legal atrage decăderea afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedește ca a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voința ei. (2) În acest din urmă caz, actul de procedură se va îndeplini în termen de 15 zile de la încetarea împiedicării: în același termen vor fi arătate și motivele împiedicării”.

În susținerea acestui punct de vedere consideră recurenta că pledează ca și argument Capitolul II din Legea 53/2003 „Executarea Contractului Individual de Muncă, care la art. 39 alin. 1 lit. a prevede: „ (1) Salariatul are, în principal, următoarele drepturi: a) dreptul la salarizare pentru munca depusă;” coroborat cu art. 40 alin. 2 lit. c „(2) Angajatorului îi revin, în principal, următoarele obligații: c) să acorde salariaților toate drepturile ce decurg din lege, din contractul colectiv de muncă aplicabil și din contractele individuale de muncă”.

În susținerea acestei teze recurenta învederează următoarele argumente:

Având în vedere cele de mai sus consideră că partea adversă reclamă neexecutarea Contractului Colectiv de muncă, iar termenul de prescripție este cel prevăzut de Legea nr. 53/2003 - art. 268 alin. 1 lit. e, adică șase luni de la nașterea dreptului la acțiune. Termenul de trei ani prevăzut de art. 273 lit. c din Legea nr. 53/2003 se referă la drepturi salariale ce au ca izvor contractul individual de muncă, iar termenul de șase luni se referă la drepturi ce au ca izvor Contractul Colectiv de Muncă.

Luând în considerare toate cele învederate mai sus ,consideră recurenta că toate drepturile solicitate de reclamantii au ca temei Contractul Colectiv de Muncă, termenul de prescripție fiind de șase luni, acțiunea reclamantilor fiind astfel tardiv introdusă, iar pe cale de consecință solicită respingerea acesteia.

Fată de excepția prescripției dreptului material la acțiune raportat la prevederile art. 268 alin. 1 lit. c din Legea nr. 53/2003, pe cale de excepție pentru perioada 01.07.2009-16.07.2009 pe lângă cele arătate în precedent, consideră recurenta că instanța de fond nu a ținut cont de prescripția

dreptului material la acțiune, având în vedere prevederile Legii 53/2003 - art. 268 alin. 1 pct. e : „Cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate: c) în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat, precum și în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator”.

Din studiul cererii de chemare în judecată se observă faptul că toate obiectele solicitărilor formulate de către reclamantii au ca și temei Contractul Colectiv de Muncă la nivel de ramură în transporturi.

Având în vedere această situație, consideră recurenta că nașterea dreptului la acțiune pentru drepturile bănești cele mai recente solicitate de reclamantii, conform Contractului Colectiv de Muncă Unic la Nivel de Ramură Transporturi valabil pentru anii 2008-2010 sunt zilele cuprinse în perioada 01.07.2009 - 17.07.2009, având în vedere că drepturile solicitate de reclamantii erau prevăzute de Contractul Colectiv de muncă la nivel de unitate. Astfel, consideră recurenta că pentru drepturile solicitate cu trei ani anterior înregistrării acțiunii la Tribunalul Dolj (16.07.2012) dreptul material la acțiune este prescris, iar pe cale de consecință, solicită respingerea acțiunii ca nelegală.

Din studiul sentinței recurate, concluzionează recurenta că instanța de fond nu a înțeles situația reală în ce privește salarizarea personalului din cadrul S.C. „Electrificare C.F.R.” S.A.

Din câte se poate observa din probatoriul aflat la dosar, și pe care îl redepune și în recurs, reclamantii au beneficiat de un salariu mult mai mare decât cel de 700 lei cât ar fi fost salariul minim prevăzut de CCM unic pe ramura transporturi.

De altfel, în opinia recurenteii nu există absolut nici o bază legală pentru a fi obligată la conduita impusă de instanța de fond.

Instanța de fond o obligă : ”la plata către reclamantii la diferențele dintre drepturile salariale calculate în raport de salariul de bază minim brut de 700 lei conform art. 41 alin. 3 lit. a din CCM unic la nivel de ramură transporturi pe anii 2008-2010 și drepturile efectiv plătite în perioada 01.04.2009-09.06.2010, sume ce vor fi actualizate cu rata inflației la care se adaugă dobânda aferentă”.

Astfel recalcularea salariului reclamantilor în raport cu salariul de 700 lei conține o formulare ambiguă, nici reclamantii și nici instanța nu arată ce înseamnă acest raport, care este procentul, coeficientul etc. și unde este prevăzut acesta, pentru ca recurenta să fie obligată la respectarea lui.

În aceste condiții, este de neînțeles cum a putut instanța de fond să oblige recurenta la o conduită, care practic nu este prevăzută de legislația în vigoare și nici de contractele colective de muncă.

Formularea generică de în raport fără a se preciza prevederea legală, care o obligă la respectarea practic a ceva ce nu există, este considerată de recurentă ca fiind greșită, iar pe cale de consecință solicită admiterea acestei critici și casarea sentinței instanței de fond.

Totodată instanța de fond în motivarea sentinței la fila 2 arată: potrivit art. 41 alin. 3 lit. a din CCM unic la nivel transporturi valabil de la 01.01.2008 și negociat pentru un program complet de lucru de 170 ore medie/lună, este de 700 lei, adică 4,2 lei oră, salariul fiind stabilit fără alte sporuri adausuri ori indemnizații incluse în acesta.

Aceste prevederi contractuale nu au fost aplicate de unitatea parată pe argumentarea că drepturile salariale solicitate nu sunt reluate în contractul colectiv de muncă pe unitate, iar obligația de a aplica CCM la nivel superior ar fi incidență doar în cazurile în care la nivel de angajator nu există încheiat contract colective de muncă".

Recurenta a învederat instanței de fond, faptul că salariatul, conform actelor adiționale la CIM a beneficiat de un salariu mult mai mare decât cel de 700 despre care se face vorbire în CCM Unic la nivel de ramură transporturi, iar în aceste condiții nu se poate înțelege cum nu s-a respectat această prevedere din CCM unic la nivel de transporturi.

Întreaga argumentație a reclamanților, precum și motivarea a instanței de fond ar fi fost valabilă dacă reclamanții ar fi beneficiat de un salariu mai mic de 700 lei, situație în care recurenta nu se regăsește după cum se poate observa din întregul probatoriu.

Astfel, prevederea CCM unic la nivel de ramură transporturi a fost respectat de către aceasta.

Având în vedere toate motivele invocate anterior, solicită recurenta a se reține că reclamanții au beneficiat de un salariu mult mai mare decât cel de 700 lei stabilit de CCM Unic la nivel de ramură transporturi ; nu există absolut nici o prevedere legală sau contractuală care să arate care este acel raport față de care ar trebui calculat salariul de la 700 lei.

Totodată, se învederează faptul că recurenta a înregistrat datorii foarte mari către bugetul consolidat al statului, după cum se poate observa din bilanțurile societății pentru anii 2009 (anexa IV) și 2010 (anexa V) iar ca urmare ANAF a început procedura executării silit, emițând mai multe titluri executorii (dintre care unele vor fi depuse în copie) și chiar instituind sechestru asigurătorul asupra unor bunuri a societății.

În aceste condiții întregul buget al recurantei face obiectul acordurilor Guvernului României cu instituțiile financiare internaționale, (anexa III), iar pe cale de consecință orice mărire salarială nu va fi posibilă decât cu o eventuală renegociere a acordurilor respective.

Tot ca urmare a pierderilor recurenta a fost nevoită conform Hotărârii nr. 155 din 3 martie 2010 - privind aprobarea Listei societăților naționale, companiilor naționale și societăților comerciale cu capital majoritar de stat din domeniul feroviar care beneficiază de masuri pentru diminuarea consecințelor restructurării și reorganizării unor societăți naționale, companii naționale și societăți comerciale cu capital majoritar de stat din domeniul feroviar să treacă la disponibilizarea de personal. Aceeași situație a fost și în anul 2011 când din nou recurenta a fost nevoită să disponibilizeze personal.

La data de 08.02.2013, prin Serviciul Registratură al Curții, a depus **întâmpinare intimată ALIANȚA SINDICALĂ FERROVIARĂ CRAIOVA DIN CADRUL SUCURSALEI REGIONALE CFR CRAIOVA**, în numele și pentru salariații pe care-i reprezintă, solicitând respingerea excepțiilor invocate de pârâtă, respingerea recursului și menținerea ca legală și temeinică a sentinței pronunțate de instanța de fond.

Cercetând recursul declarat prin prisma criticilor formulate, Curtea constată că acesta este nefondat.

Excepția prescripției dreptului la acțiune a fost în mod corect respinsă ca neîntemeiată, pentru că în cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 283 alin.1 lit. e din Codul muncii ci dispozițiile art. 283 alin.1 lit. c din Codul muncii, potrivit cărora termenul de prescripție este de 3 ani în cazul în care obiectul cererilor de chemare în judecată îl constituie drepturi de natură salarială, cum cazul și în acest dosar. În raport de acest termen, acțiunile nu sunt prescrise, fiind formulate în interiorul celor 3 ani.

În ce privește nulitatea sentinței atacate pentru necomunicarea tabelului nominal al salariaților, depus în exemplare insuficiente, Curtea nu poate reține ca acest fapt a produs vreo vătămare intereselor recurente. Chiar reprezentanții recurente au lipsit la termenul de judecată din 27 septembrie 2012, deși aveau obligația de diligență cu privire la cunoașterea pieselor dosarului, iar acum își invocă practic propria turpitudine, în condițiile în care au depus prin fax întâmpinarea și nu au solicitat amânarea judecății pentru a lua act de înscrisurile depuse, nici măcar nu au arătat că nu au cunoștința de aceste aspecte. Admisibilitatea, administrarea și pertinenta probelor sunt reglementate de dreptul intern, iar Curtea se pronunță doar cu privire la modul cum au procedat instanțele naționale, respectiv dacă procedura în cauză, în ansamblul său, a avut un caracter echitabil. Aprecierea probelor făcută de judecătorul național nu ar putea fi censurată în temeiul art. 6 din Convenție, decât în cazul în care acesta a dedus din faptele prezentate concluzii în mod evident injuste și arbitrarii (CEDO, *Isgr c. Italiei*, hotărârea din 19 februarie 1991, par. 31).

Așadar, este evident că și în cauza nu se poate reține că procedura, în ansamblul său, nu a avut un caracter echitabil, cât timp soluția pronunțată a avut susținere în toate probele administrate, aflate la dosar.

Legat de nepronunțarea asupra excepției lipsei dovezii calității de reprezentant a Alianței Sindicale Feroviare Craiova, din cadrul Sucursalei Regionale CFR Craiova, acest fapt este eronat, prima instanță pronunțându-se în acest sens în practica hotărârii recurate.

Pe fondul cauzei, se reține în primul rând că fiind convenit la nivel de ramură, potrivit art.11 alin.1 lit.c) din Legea nr.130/1996 sub imperiul căreia s-a încheiat, contractul colectiv de muncă în discuție produce efecte pentru toți salariații încadrați în toate unitățile din ramura transporturi pentru care a fost negociat. Mai departe, devine incident art. 8 alin.(2) din același act normativ, conform căruia contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior. Este cazul în

speță al contractului colectiv la nivel de unitate prin care s-a convenit asupra unei valori mai mici a salariului de bază minim brut, sancțiunea nerespectării standardului minimal reprezentat de dispoziția mai favorabilă cuprinsă în contractul aplicabil ramurii fiind înlocuirea de drept a clauzei conținute de contractul la nivel de unitate cu cea dintâi, căci reglementează același drept într-un quantum superior.

Soluția se întemeiază pe prevederile exprese ale art.24 din Legea nr.1307/1996, care deschid posibilitatea renegocierii, dispunând că până la realizarea acesteia, clauzele a căror nulitate a fost constatată sunt înlocuite cu prevederile mai favorabile cuprinse în lege sau în contractul colectiv de muncă încheiat la nivel superior. Pe de o parte, obiectul prezentei acțiuni nu îl constituie constatarea nulității clauzei contractului la nivel de unitate repudiat, pentru a fi pertinent motivul de recurs referitor la prescrierea acesteia pentru neexercitarea în cursul perioadei de valabilitate a contractului. Pe de altă parte, în spiritul reglementării este că declararea nulității clauzei contractului de muncă negociat la nivel inferior se impune dacă se intenționează renegocierea ei, eventual peste standardul minim pe care-l instituie contractul cu sferă mai largă de incidență, dar nu este obligatorie pentru ca salariatul să se bucure de prevederile și drepturile mai favorabile consacrate de acesta, care i se cuvin oricum, ca nivel minim imperativ, actul bilateral fiind direct aplicabil și putând fi invocat nemediat pentru valorificarea beneficiilor pe care le recunoaște.

Conflictul dintre cele două tipuri de clauze nu reprezintă un caz tipic de nulitate, pentru ca una dintre ele (cea de la nivel superior) să nu poată produce efecte decât în ipoteza declarării nulității celeilalte, ci se soluționează întotdeauna în favoarea prevederii mai favorabile. Mai mult, clauza de la nivel inferior poate să și lipsească, ea fiind suplinită, în puterea dreptului, de dispoziția care la nivelul următor conturează dreptul subiectiv, atât ca existență, cât și ca întindere, iar din punct de vedere al efectului urmărit de beneficiar, contrar aprecierii recurente, nu se poate justifica vreă diferență între situația în care contractul la nivel inferior nu reglementează și cea în care reglementează contrar etalonului reprezentat de contractul colectiv de la nivel superior.

Rezultă așadar, că este irelevant că salariații unității pârâte au consimțit, prin reprezentanții lor, la un nivel al salariului de bază minim brut sub cel prevăzut de Contractul colectiv la nivel de ramură, întrucât dispozițiile art.8 din legea aplicabilă, anterior evocată, sunt imperative, negocierile făcute în contra lor fiind lipsite de efectele urmărite.

Nepertinent este și motivul de recurs privitor la interdicția formulată de art.12 alin.(1), de a nu se negocia clauze referitoare la drepturile ale căror acordare și quantum sunt stabilite prin dispoziții legale, căci textul se referă la salariații instituțiilor bugetare și la drepturile care dispun de reglementare legală, ipoteza nefiind îndeplinită în speță nici din punct de vedere al sferei destinatarilor, nici al caracterului dreptului reclamat, care nu face obiectul vreunei reglementări prin lege, aceasta nefiind de altfel indicată.

În fine, riscul neîncadrării în fondul de salarii nu poate schimba soluția și nega dreptul, care se sancționează după cum dispune de un temei în lege, contract etc., iar nu după posibilitățile de plată ale debitorului, care răspunde de îndeplinirea obligațiilor ce-i revin cu tot patrimoniul și desigur, numai până la limita lui.

În consecință, potrivit celor expuse, Curtea constată că prima instanță a pronunțat o hotărâre legală și temeinică, prin raportare la care recursul declarat este nefondat și va fi respins ca atare, în aplicarea art.312 alin.(1) din Codul de procedură civilă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Respinge recursul formulat de recurenta-pârâtă **S.C. "ELECTRIFICARE C.F.R." S.A.**, împotriva sentinței civile nr.2791 din data de 27.09.2012 pronunțate de Tribunalul Teleorman - Secția Conflicte de Muncă, Asigurări Sociale și Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr.3643/87/2012, în contradictoriu cu intimații-reclamanți BĂIEȚICĂ VICTORIȚA, BĂNĂSEANU MIHAI, BĂRBUCEANU CORNEL, BILTZ BENONE, BINDU NICOLAE, BUNEA AUREL, BUȘCĂ ANA-MARIA, CALEA IONELA, CHERLEA VALERIAN, CIOBANU MARIN, CLIPCEA FLORIN, CURCAN MARIAN, DABU IONEL, DRAGOMIR RADIAN, DUMITRU EUGEN, DUNĂ MARIANA, ENE ANIȘOARA, ENE ANTON, GOGOI MARIAN, IANCU FLORIN-CĂTĂLIN, IANCU VALERIAN, LAZĂR FLOREA, LUNGOCI ILIE, MIHAI ANGHEL, MODRIGALA MARIAN, NECȘULEASA NICUȘOR ROMULUS, NINU IULIAN, OLMAZU MARIUS, POPESCU GABRIEL, POSMAC MIHAI, ROLEA NICU, STREINU ȘTEFAN LEONARD, ȘURCĂ IULIAN, TOMA FLOREA, TOMIȚĂ FLORIN, TUDOR ION, ZLĂTARU MARIAN, VIȘINICĂ PETRE, VOICU DUMITRU, MANIGA CRISTIANA GABRIELA, IONESCU VIRGIL – **prin ALIANȚA SINDICALĂ FERROVIARĂ CRAIOVA DIN CADRUL SUCURSALEI REGIONALE CFR CRAIOVA** și intimata-pârâtă **SUCURSALA ELECTRIFICARE CRAIOVA**, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică de la 11 Februarie 2013.

**Președinte,
DRAGOȘ ALIN
CĂLIN**

**Judecător,
MAGDALENA PETRE**

**Judecător,
DANIELA
GEORGETA ENACHE**

**Grefier,
ILEANA ROXANA
MINTICI**